

Proloog

Met een metalen staafje frunnikte de agent in het sleutelgat van appartement 318 op de derde etage van een grauw flatgebouw aan de Röbergasse in Wenen. Hij boog zich diep naar het slot, het puntje van zijn tong tussen zijn tanden.

‘Serieus, laat dat ding aan een slotenmaker over,’ zei zijn collega. ‘Je weet niet eens wat je doet. Je krast dat hele slot naar z’n mallemoer.’

‘Wil je het dan zelf proberen?’ gromde hij. ‘Of trap jij hem open?’

‘Als er echt een lijk ligt, maakt niemand zich druk om een kapotte deur.’

Ze keken elkaar aan en roken het nu allebei. Althans, ze dachten dat ze het roken. Die vage, klamme lucht – een mengeling van vocht en iets zoets dat hier niet thuishoorde. Of verbeeldden ze zich dat?

‘Volgens haar moeder was ze elke avond bereikbaar,’ zei de agent zacht. ‘Tot drie dagen geleden.’

‘We gaan dit niet overleggen tot morgenochtend,’ bromde de ander. ‘Maak open.’

‘Laat me nou,’ foeterde hij. Nog één keer zette hij het staafje erin, voelde iets wegschieten. Klik. ‘Daar. Als hij niet vanbinnen op het nachtslot zit...’

Voorzichtig duwde hij de deur open. ‘Politie! Is daar iemand?’ riep hij.

Geen antwoord.

Ze stapten naar binnen en snuffelden of hun vermoeden klopte. Ze roken niets. Maar het voelde wel verkeerd.

Ze gingen de woonkamer in, waar zomerse zonnestrallen door de gordijnen de stofdeeltjes op een glazen salontafel belichtten. De stoffige tafel was de enige verstoring in een verder smetteloze ruimte. Ook de keuken straalde een steriele netheid uit.

‘Ze houdt het hier wel schoon,’ mompelde de kleinste van de twee.

Systematisch doorzochten ze het appartement. Het toilet, de badkamer: alles leek in orde, tot ze bij de slaapkamer kwamen. Dus toch. De geur bereikte hen nog voordat ze de deur volledig hadden geopend. Hij was er weer. Nu sterker. Een rare combinatie van zoetigheid en rot, als overrijpe sinaasappels in een vochtige kelder. Ze sloegen hun armen voor hun neus en mond terwijl een van hen het kandelraam naast het nachtkastje opende.

Daar lag ze, naakt over de rand van haar bed gebogen alsof ze iets had laten vallen en wilde oppakken. Haar lange, blonde haren raakten het koeienprintkleedje op de grond. Op haar rug waren lichte bikinistrepen zichtbaar – een stille aanwijzing van haar liefde voor de zon.

‘Haar telefoon,’ zei de ene agent, wijzend naar een toestel met een rode hoes dat naast haar op de vloer lag. Op het nachtkastje stond een bijna leeg wijnglas waarin fruitvliegjes hun eigen feestje vierden. Naast het glas lag een leeg medicijndoosje. ‘Benzodiazepine,’ las de agent op van de verpakking. ‘Zelfmoord,’ constateerde hij. ‘Wijntje erbij, pillen leeg. We hoeven alleen nog de afscheidsbrief te vinden.’

Zijn collega zei niets. Hij bleef staan. Zijn blik bleef hangen op haar houding. Er klopte iets niet. Zijn partner was weer eens te snel met zijn conclusie. Langzaam bracht hij zijn hand naar zijn portofoon.

‘Ik vertrouw het niet,’ zei hij en drukte zijn portofoon in. ‘Centrale, dit is unit B38. Verzoek bijstand technische recherche ter plaatse, over.’

1.

‘U bent zeker de spreker van vanavond?’ vroeg de man vriendelijk.

Harold, die zich nog steeds afvroeg waarom hij ja had gezegd, glimlachte terwijl hij aan zijn overhemd frummelde. Het was inmiddels de derde die hem op die manier aansprak. ‘Nee hoor, ik kom snuffelen,’ antwoordde hij zo luchtig mogelijk. Zo noemden ze dat bij de Rotary: snuffelen. Een vrijblijvende kennismaking, om te kijken of je je op je gemak voelde binnen de club.

Vrijblijvend, ja, voor hén misschien. Voor Harold voelde het als een auditie waar meer van afhing dan hij zich kon veroorloven. Weken had hij getwijfeld of hij dit moest doen. Hij had wel tien keer ‘nee, niet doen!’ tegen zichzelf gezegd. Waarom zou hij dit risico nemen? Het was een club met een ballotage en hij had geen idee hoeveel ze van hem wilden weten. Zouden ze in zijn verleden duiken of gold alleen de huidige stand van zijn leven? Eén nieuwsgierige geest kon genoeg zijn. Hij wist wat er op het spel stond, en dat zijn nieuwe leven hier geen tweede kans zou krijgen. Toch had hij ja gezegd. Hij had er nu al spijt van.

‘Dan ben jij Harold. Uit Oostenrijk, was het niet?’ vroeg de man met een nadrukkelijk aanwezig hoornen montuur op zijn neus. ‘Ben je niet iets te vroeg teruggekomen? Volgens mij gaat iedereen nu juist die kant op om te skiën.’ Hij lachte om zijn eigen grap.

Harold wist nu al niet meer hoe de man heette, terwijl hij zich net aan hem had voorgesteld. De namen van de andere heren was hij ook al kwijt. Dit werd een ramp. De vrouw in het roze met groene colbert, de enige dame tot nu toe, heette Annabella. Dat wist hij dan wel, maar ja, zo heette zijn eerste vriendinnetje

ook. Direct associëren was voor hem de beste manier om namen te onthouden. Alleen, zo ruim was zijn vriendenkring nooit geweest dat hij al deze mannen ook aan oude vrienden kon verbinden.

‘Nee Antoine, dit is niet de...